

מסירות-הנפש ממשיכה להניב פירות

משיחת כ' מנחם-אב תשמ"ו

אביו של הרבי, רבי לוי-יצחק שניאורסון, כיהן כרבה הראשי של יקטרינוסלב-דנייפרופטרובסק. בשנת תרצ"ט הוא נעצר על-ידי הקומוניסטים באשמת הפצת יהדות. הוא נפטר בגלות, ביום כ' מנחם-אב תש"ד.

התוועדות זו מתקיימת לרגל יום-השנה לפטירתו של אבי. כפי שדובר פעמים רבות, אף-על-פי שמדובר, לכאורה, בעניין פרטי, הרי עצם התכנסותם של יהודים יחד הופכת אותו לעניין כללי.

נוסף לכך: מדובר ביום-השנה לפטירתו של יהודי שמסר את נפשו למען הכלל. זו היתה, בדרך הטבע, הסיבה לכך שהוא לא זכה לאריכות ימים - משום שעבודתו למען הכלל הביאה למאסרו, לאחר-מכן - להגלייתו, ולסבל שנגרם לו בגלותו. אלו היו הסיבות הטבעיות, לכך שהוא לא האריך ימים כפי שהיה צפוי בדרך הטבע. עובדה זו מדגישה, שיום-השנה לפטירתו הוא עניין לכלל.

נוסף לכך: אנו רואים, שפירותיה של מסירות-נפשו במדינה ההיא הצמיחו פירות ופירי-פירות, במובן הפשוט ביותר - יהודים לומדי-תורה ושומרי-מצווה בחיי היום-יום, על-אף המצב ששרר באותה מדינה באותו זמן, וגם בשנים שלאחר-מכן.

הדבר קשור עם הסיבה לכך שמציינים את יום השנה לפטירתו של אדם: הגמרא קובעת להלכה, שפטירתו של אדם דומה לשרפת ספר-תורה.

נשאלת השאלה - הרי יש כאן דבר והיפוכו: נאמר "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל", כלומר שהקב"ה עצמו שומר על המצוות; כיצד מאפשר הוא, אם-כן, את פטירתו של אדם, הדומה לשרפת ספר-תורה, מעשה המנוגד להלכה? מכך מובן, שהפטירה מביאה לתוצאות חיוביות שהן בבחינת "פיקוח נפש", ולעלייה גדולה ביותר, המצדיקה גם דבר כה נורא, המהווה סיבה לציון יום השנה.

זוהי הסיבה לכך שמציינים את יום-השנה, על-אחת כמה וכמה - יום השנה של גדול בישראל, ועל-אחת כמה וכמה - אדם שמסר נפשו למען הכלל, ושמסירות-נפשו אכן התגשמה בפועל בפטירתו.

פטירתו אינה ממעטת את חשיבות פעולותיו בתחום הפצת היהדות; אדרבה - לפעולות אלו מצטרף סיפור חייו האישי, והתלאות שבסוף ימיו שלא כדרך הטבע, עד כדי קידוש-השם בפועל, מסירות-נפש כפשוטה, וסיפור עוד יותר את השפעתן של פעולותיו על אלו שהושפעו מהן בשעתו, ועל אלו המושפעים מהן כיום באמצעות הלימוד בספריו שהודפסו.

ומדי שנה בשנה, כשמוסיפים ולומדים בספריו - ישנה תוספת גדולה יותר בפעולותיו ובתוצאותיהן.

זוהי הסיבה לכך שגם לאחר ציון יום-השנה בשנה שעברה - וכל אחד ואחד השתדל לציון יום זה בשלמות - כשיום זה מגיע שוב אנו חוזרים ומציינים אותו באותו להט של התלהבות, ואף יותר מכך, שהרי "מעלין בקודש".

אחת הסיבות לכך היא משום שבמשך שנה זו היתה תוספת בפעולותיו של בעל ההילולא, על-ידי כך שלמדו את תורתו, לימוד שהביא גם לידי מעשה, והרי "המעשה הוא העיקר"; ומובן מאלינו, שהדבר גרם לעילוי בנשמתו.

פרשת ראה

זוהי גם הסיבה לכך שאנו מציינים את היום מתוך שמחה, בניגון ובאמירת "לחיים", או "תיקון", כפי שהדבר נקרא בלשון חסידי פולין.

אומנם אנו זוכרים ומזכירים שהמדובר הוא בהסתלקות, פטירה, אבל משמעותה של ההסתלקות היא - כפירושו של חותני הרבי במאמריו - בדומה למשמעותה של מלה זו בביטוי "הסתלק כבוד הקב"ה בכל העולמות", שאין פירושה, חס-ושלום, שהקב"ה נוטש את העולמות, אלא שהוא שורה בהם בצורה של "הסתלקות": לא רק דרגת האלוקות הממלאת את הבריאה באופן טבעי, אלא גם דרגת האלוקות שהיא מרוממת ונשגבת מהעולם, שורה בתוך העולם ומשפיעה עליו, "פועל ישועות בקרב הארץ".

